

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IVKa201/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim wydany w dniu 20 stycznia 2021 roku w sprawie o sygn. akt II K 944/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut pierwszy z apelacji obrońcy oskarżonego D. T. dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na stwierdzeniu, iż oskarżony D. T. popełnił zarzucany mu czyn, gdyż swoim zachowaniem	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>wypełnił znamiona czynu opisanego w art. 157§1 kk, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy według zasad logicznego myślenia powinien doprowadzić do odmiennych wniosków i wydania wyroku uniewinniającego D. T. od zarzucanego mu czynu. Jednocześnie obrońca oskarżonego w uzasadnieniu do wniesionej apelacji podniósł, że sąd I instancji wbrew treści opinii pisemnej sądowo-lekarskiej sporządzonej przez biegłych z (...) w Ł. przyjął, że obrażenia ciała stwierdzone u E. K. zostały spowodowane przez oskarżonego, a nie powstały w innych okolicznościach.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W ocenie sądu okręgowego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd I instancji jest zasadny w</p>			

części dotyczącej braku analizy przez sąd I instancji treści opinii wydanej przez biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w Ł. pod kątem mechanizmu powstania złamania prawej kostki bocznej u pokrzywdzonego, gdyż właściwe ustalenie tego mechanizmu ma wpływ na treść wyroku z uwagi na przyjęcie zamiaru z jakim działał oskarżony przy dokonaniu czynu z art. 157§1 kk. W pozostałej części zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd I instancji z dowodów ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala na przyjęcie, iż w niniejszej sprawie sąd rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów.

Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego E. K. oraz naocznego świadka P. W.

odnośnie przebiegu zdarzenia w dniu 29 sierpnia 2019 roku podczas, którego to oskarżony uderzył ręką w twarz pokrzywdzonego, a gdy ten spadł z ławki, na której siedział kopał go po klatce piersiowej, żebrach i nodze. Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego sąd I instancji nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów nie dając wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tej części, której twierdził że to pokrzywdzony wstał z ławki i chciał go uderzyć, a on tylko odepchnął atakującego jego osobę E. K.. Bezsporne jest w sprawie, że pokrzywdzony razem z P. W. siedzieli na ławce, która znajdowała się po drugiej stronie ulicy od posesji, do której przyjechał około godziny 21 samochodem oskarżony razem z żoną w dniu 29 sierpnia 2019 roku. To właśnie oskarżony przeszedł na drugą stronę ulicy i podszedł do siedzących na ławce mężczyzn, gdyż słyszał, że głośno rozmawiają o nim.

Biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony jest w konflikcie z E. K., jest rzeczą oczywistą, że nie poszedł z nim spokojnie porozmawiać. Nie byłoby tego zdarzenia, gdyby oskarżony nie zareagował na głośnie zachowanie pokrzywdzonego oraz jego kolegi P. W. i udał się do swojego domu. Zasady logiki wskazują, że D. T. poszedł do siedzących na ławce mężczyzn, aby ich „uciszyć”. Jednocześnie podnieść należy, że oskarżony to młody mężczyzna (ur. w (...) r), natomiast pokrzywdzony w dniu zdarzenia miał 57 lat, a P. W. 50 lat. Właśnie zasady doświadczenia życiowego i logicznego myślenia wskazują, że to zdenerwowany oskarżony zaatakował pokrzywdzonego, a nie odwrotnie. Niewątpliwie pokrzywdzony, który spożywał w tym czasie piwo z P. W. mógł dodatkowo zdenerwować oskarżonego wulgarnie się do niego odnosząc,

gdy mu świecił latarką znajdującą się w telefonie komórkowym w twarz, ale nie wykazał wobec niego agresji fizycznej. Natomiast zwrócić uwagę należy na fakt, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie zaprzecza, że miał kontakt fizyczny z E. K., gdyż jak wyjaśnił odepchnął go, aż się przewrócił na ławkę, a następnie upadł na ziemię. Nie podważają ustaleń sądu I instancji co przebiegu tego zdarzenia zeznania świadka A. T., która, jest żoną oskarżonego i nie mogła widzieć dokładnie przebiegu tego zdarzenia, ponieważ było już ciemno (oskarżony używał latarki w telefonie komórkowym, aby lepiej widzieć), a ponadto stała przy samochodzie, którym przyjechała z mężem, a więc w odległości co najmniej 10 metrów od ławki, na której siedział pokrzywdzony. Logiczne było także zachowanie pokrzywdzonego, że tuż po zdarzeniu o godzinie 21:17:24 o pobiciu go przez

M. T. powiadomił dzwoniąc na numer 112 Policję, prosząc o interwencję. Z treści nagranych zgłoszenia wynika, że E. K. powiedział, że on i jego kolega zostali pobici przez sąsiada. Fakt ten potwierdził, P. W. na rozprawie w dniu 22 września 2020 roku, gdy przyznał, że też został uderzony przez oskarżonego ręką w twarz, ale nie chciał tego zgłaszać na Policji (vide k-143v). Jest rzeczą oczywistą, że także P. W. obawiał się znacznie silniejszego oskarżonego i nie chciał z nim wchodzić w konflikt. Prawidłowe są ustalenia sądu I instancji, że w wyniku tego zdarzenia E. K. doznał stwierdzonych u niego obrażeń ciała. Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego wydana opinia pisemna przez biegłych lekarzy z Katedry Zakładu Medycyny Sądowej (...) w Ł. nie wyklucza powstania stwierdzonych obrażeń ciała u pokrzywdzonego w okolicznościach ustalonych przez sąd I instancji w oparciu o zeznania E. K.

i P. W.. Natomiast biegli wskazali na najbardziej prawdopodobny mechanizm powstania złamania prawej kostki bocznej u E. K. i uraz ten powstał od upadku na ziemię, a nie od kopania po nodze. Podnieść w tym miejscu należy, że upadek na ziemię z ławki wynika z zeznań pokrzywdzonego, a zatem sąd I instancji nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów dając wiarę zeznaniom pokrzywdzonego co do przebiegu zaistniałego zdarzenia. Sąd okręgowy analizując treść opinii pisemnej wydanej przez biegłych lekarzy z Katedry Zakładu Medycyny Sądowej (...) w Ł. doszedł do wniosku, że mechanizm powstania obrażeń ciała w postaci złamania prawej kostki bocznej u pokrzywdzonego był taki, że uraz ten powstał na skutek podwichnięcia prawej jego stopy w kierunku podeszwowym, gdy po uderzeniu w twarz przez oskarżonego spadł z ławki, na której

siedział na ziemię.
Sąd okręgowy uznał
zatem za częściowo
zasadny zarzut
obrońcy
oskarżonego
dotyczący
nieprawidłowych
wniosków
wyciągniętych przez
sąd rejonowy z
treści wydanej opinii
- w zakresie
mechanizmu
powstania złamania
prawej kostki
bocznej u E. K.
i mienił zaskarżony
wyrok dokonując
zmiany w opisie
czynu przypisanego
oskarżonemu, aby
precyzyjnie wskazać
w jaki sposób
doszło do powstania
obrażeń ciała u E.
K., które naruszyły
funkcjonowanie
narządów jego ciała
na okres czasu
powyżej siedmiu
dni. Jednocześnie
zmieniony opis
czynu przypisanego
oskarżonemu
wskazuje, że przy
popelnieniu
przestępstwa z art.
157 §1 kk, że
działał on umyślnie,
ale z zamiarem
ewentualnym.

Wniosek

Podnoszony przez
obrońcę
oskarżonego zarzut
zarzut błędu w

zasadny

częściowo zasadny

ustaleniach faktycznych okazał się częściowo zasadny.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Skoro podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest częściowo zasadny odnośnie mechanizmu powstania obrażeń ciała u pokrzywdzonego, to sąd okręgowy zmienił opis czynu przypisanego oskarżonemu, uwzględniając stanowisko zawarte w opinii pisemnej wydanej przez biegłych lekarzy z Katedry Zakładu Medycyny Sądowej (...) w Ł..			
3.2.	Zarzut drugi z apelacji obrońcy oskarżonego D. T. dotyczył obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku , a mianowicie art. 2 §1 pkt 1, §2 , art. 4, art. 7, art.297 §1 pkt 1 kodeksu postępowania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>karnego polegająca na niewyjaśnieniu wszelkich okoliczności sprawy i zaniechaniu ustalenia, co działo się z pokrzywdzonym w czasie po interwencji policji do zawiezienia go do (...) Centrum (...) po uzyskaniu pomocy medycznej, zaniechaniu ustalenia czy w tym czasie pokrzywdzony będący pod wpływem alkoholu sam nie doprowadził do uszczerbku w swym zdrowiu i naruszenie w ten sposób prawdy obiektywnej, obiektywizmu trafnej reakcji, w szczególności poprzez odmowę nadania właściwego znaczenia zeznaniom świadków T. W. i T. M. oraz błędną analizę wyjaśnień oskarżonego D. T..</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Aby skutecznie podnosić zarzut naruszenia wynikającej z art. 7 kpk zasady</p>			

swobodnej oceny dowodów należałoby wykazać, czego obrońca oskarżonego nie zdołał uczynić, że ustalenia sądu meriti oraz ocena zgromadzonego w niniejszej sprawie istotnego materiału dowodowego z punktu widzenia postawionego oskarżonemu zarzutu nie została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 §2 kpk), a nadto nie była wynikiem rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk) oraz uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424§1pkt1 kpk) - zobacz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r., OSNKW 1991 r., nr 7-9, poz. 41

oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 r., Prok i Pr. 1999 r., nr 2 poz.6). Sąd rejonowy ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie dokonał oceny zeznań świadków E. K., P. W., J. S. , T. W. oraz T. M., które uznał za wiarygodne. Na podkreślenie zasługuje fakt, że naocznym świadkiem zaistniałego zdarzenia był P. W. i z jego zeznań wynika , że E. K. po rozmowie z funkcjonariuszami Policji (T. W. oraz T. M.) wrócił do niego na ławkę, na której wcześniej siedzieli i dopiero po pewnym czasie zaczął narzekać na ból nogi. Następnie P. W. poszedł razem z E. K. do swojego mieszkania, zrobił zdjęcia spuchniętej nogi pokrzywdzonego i zadzwonił do J. S. z prośbą o pomoc w zawiezieniu go na pogotowie. Za wiarygodnością zeznań P. W. przemawiają zeznania świadka J. S., który potwierdził, że zawiózł E. K. na jego prośbę do (...) Centrum (...). Razem

z nimi pojechał P. W.. E. K. przebywał u P. W. w domu, jak J. S. przyjechał po niego samochodem. Dodatkowym argumentem przemawiającym za wiarygodnością zeznań świadków E. K., P. W. i J. S. jest nieosobowy materiał dowodowy ujawniony w toku przewodu sądowego w postaci zdjęć spuchniętej nogi pokrzywdzonego wykonanych telefonem komórkowym P. W. o godzinie 21.59. Skoro P. W. był przez cały czas z pokrzywdzonym po zaistniałym zdarzeniu, to nie mógł E. K. w innych okolicznościach doznać złamania prawej kostki bocznej, niż w wyniku działania oskarżonego. Od momentu zgłoszenia pobicia o godzinie 21:17:24 do momentu wykonania pierwszego zdjęcia spuchniętej nogi pokrzywdzonego o godzinie 21.59 minęły 42 minuty i przez ten czas P. W. był razem z pokrzywdzonym. Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego nie

podważają tych
ustaleń zeznania
świadków
funkcjonariuszy
Policji T. W. oraz
T. M., którym sąd
rejonowy dał wiarę.
Bezsporne jest, iż
ww. świadkowie
rozmawiali z
pokrzywdzonym,
kiedy przyjechali
na interwencję i
nie widzieli, aby
utykał on na
prawą nogę. Obaj
świadkowie zeznali,
że pokrzywdzony
był pod wyraźnym
działaniem
alkoholu. Właśnie
ten stan E. K.
po spożyciu alkoholu
umożliwił mu przez
pewien krótki czas
nie odczuwać bólu
w prawej nodze.
Analizując opinię
pisemną wydaną
przez biegłych
lekarzy z K.
Zakładu Medycyny
Sądowej (...) w Ł.
stwierdzić należy, że
zapoznawali się z
zeznaniem
świadków T. W. oraz
T. M. i nie wykluczyli
powstania obrażeń
ciała w postaci
złamania prawej
kostki bocznej u
pokrzywdzonego w
okolicznościach
przez niego
podanych, a jedynie
wskazali na
najbardziej
prawdopodobny
mechanizm

<p>powstania tego urazu. Ocena zatem wyjaśnień oskarżonego D. T. jako nie zasługujących na wiarę w części dotyczącej przebiegu zaistniałego zdarzenia, dokonana przez sąd rejonowy wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego pozostaje pod ochroną art. 7 kpk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Podnoszony przez obrońcę zarzut obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku , a mianowicie art. 2 §1 pkt 1, §2 , art. 4, art. 7, art.297 §1 pkt 1 kodeksu karnego nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku , a mianowicie art. 2</p>		

<p>§1 pkt 1, §2 , art. 4, art. 7, art.297 §1 pkt 1 kodeksu postępowania karnego nie jest zasadny, to w rezultacie brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób postulowany w apelacji przez obrońcę D. T..</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut trzeci apelacji obrońcy oskarżonego D. T. dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych , mający istotny wpływ na treść orzeczenia , polegający na przyjęciu, iż stopień społecznej szkodliwości, czas popełnienia przestępstwa oraz warunki osobiste oskarżonego, nie uzasadniają warunkowego umorzenia postępowania , podczas gdy strona przedmiotowa , sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również motywacja sprawcy, przemawiają za zastosowaniem instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest znaczny i dlatego brak jest przesłanek z art. 66 §1 kk do warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonego. Podnieść należy, że oskarżony popełnił czyn przeciwko życiu i zdrowiu pokrzywdzonego, powodując u niego skutek w postaci obrażeń ciała naruszających funkcjonowanie narządów jego ciała na okres czasu powyżej dni siedmiu, działając umyślnie z zamiarem ewentualnym. Swoim czynem spowodował szkodę u E. K. nie tylko niematerialną związaną z doznany urazem prawej nogi, ale także materialną, gdyż pokrzywdzony nie mógł przez dwa</p>	

miesiące pracować jako ochroniarz i stracił przez ten czas swoje źródło dochodu. Okoliczności popełnienia przypisanego czynu oskarżonemu przemawiają na jego niekorzyść, gdyż D. T. nie został zaatakowany fizycznie przez pokrzywdzonego i nie musiał w ogóle mieć z nim bezpośredniego kontaktu w dniu zdarzenia. Będąc w konflikcie z pokrzywdzonym i wiedząc, że ich bezpośredni kontakt może się zakończyć, co najmniej awanturą poszedł w stronę ławki na której siedział E. K. i P. W.. Musiał zatem oskarżony być bardzo zdenerwowany i jego zachowanie nie było nakierowane na spokojne wyjaśnienie głośnego zachowania pokrzywdzonego i jego kolegi. Agresja oskarżonego wzrosła, gdy doszło do wymiany zdań między nim a pokrzywdzonym. Logiczne wydaje się, że gdy oskarżony zaczął świecić latarką w

<p>twarz znajdującego się pod wpływem alkoholu pokrzywdzonego, to E. K. użył w stosunku do niego słów wulgarnych i wówczas został uderzony w twarz przez D. T., a następnie leżącego na ziemi pokrzywdzonego jeszcze kopał. Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu zdaniem sądu okręgowego jest znaczny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Podnoszony zarzut zaistnienia przesłanek do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut nie jest zasadny, to w rezultacie brak było podstaw do zmiany</p>		

<p>zaskarżonego wyroku i warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonego.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut czwarty apelacji obrońcy oskarżonego D. T. dotyczył rażącej niewspółmierności wymierzonej kary i środka kompensacyjnego, przejawiającej się w orzeczeniu wobec oskarżonego kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie po 10 złotych, zasądzeniu na rzecz pokrzywdzonego kwoty 6800 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody, a tym samym niezastosowaniu warunkowego umorzenia postępowania określonego w art. 66 kk, podczas gdy z całokształtu okoliczności sprawy wynika, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne, oskarżony nie był uprzednio karany, a jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, zatem zostały spełnione wszystkie przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego. Obrońca oskarżonego także podniósł, że do środka kompensacyjnego z art. 46§1 kk w postaci obowiązku naprawienia szkody stosuje się przepisy prawa cywilnego i odszkodowanie z tego tytułu może być miarkowane w oparciu o przepisy art. 362 kc i art. 440 kc. W przypadku oskarżonego zdaniem jego obrońcy sąd rejonowy nie sprostał temu obowiązкови, gdyż wystąpiły okoliczności uzasadniające miarkowanie orzeczonego środka kompensacyjnego.</p>		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny	
<p>Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego brak było przesłanek do warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonego, gdyż stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu jest znaczny. Istotną okolicznością także przemawiającą przeciwko warunkowemu umorzeniu postępowania karnego jest fakt, iż między pokrzywdzonym, a oskarżonym po zaistniałym zdarzeniu nie doszło do pojednania, a wręcz przeciwnie w dalszym ciągu są w konflikcie. Nie jest zasadny zarzut obrońcy oskarżonego w części dotyczącej niewspółmiernie wysokiej kary wymierzonej przez sąd rejonowy oskarżonemu.</p> <p>Przestępstwo z art. 157§1 kk jest zagrożone karą od 6 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Sąd I</p>	

instancji
wymierzając karę
oskarżonemu
zastosował art. 37
a§1 kk i orzekł
w stosunku do
D. T. samoistną
karę grzywny w
wymiarze 100
stawek dziennych,
przy ustaleniu
wysokości jednej
stawki dziennej
grzywny w najniższej
kwocie 10 złotych.
Kary tej nie
można traktować
jako rażąco surowej,
gdyż została
wymierzona w
najniższym
wymiarze (jako
samoistna kara
grzywny) przy
zastosowaniu art.
37a§1 kk. Sąd był
zobligowany orzec
środek
kompensacyjny w
postaci obowiązku
naprawienia szkody
wyrządzonej
przestępstwem.
Zasadą jest dążenie
do naprawienia
wyrządzonej szkody
przestępstwem
pokrzywdzonemu w
całości. W realiach
przedmiotowej
sprawy kwestią
wymagającą
rozstrzygnięcia była
odpowiedź na
pytanie, czy w
pojęciu szkody
mieści się
rzeczywista strata w
majątku
pokrzywdzonego

(damnum
emergens) , czy
także utrata
spodziewanych
korzyści (lucrum
cessans). Należy
opowiedzieć się za
szerokim
ujmowaniem szkody
obejmującym
również utracone
korzyści (zob. B.
Janiszewski,
Naprawienie szkody,
s. 59. Por. także wyr.
SA w Gdańsku z
28.12.2016 r., II AKA
358/16, Legalis).
Tak więc fakt,
że pokrzywdzony
nie pracował przez
dwa miesiące i
nie zarabiał jako
ochroniarz oraz
musiał ponieść
wydatki związane z
opłaceniem usługi
rolniczej w postaci
orki jego pola,
spowodował
uszczerbek w jego
majątku, który
wycenił na kwotę
6800 złotych
składając do akt
dokumenty
potwierdzające
wyrządzoną mu
szkodę materialną
w tej wysokości.
Wbrew stanowisku
obrońcy
oskarżonego sąd
rejonowy w realiach
przedmiotowej
sprawy nie był
zobligowany do
zastosowania
miarkowania
zasądzonego środka

kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem . Dyspozycja art. 440 KC umożliwia sądowi dokonanie miarkowania odszkodowania w stosunkach prawnych między osobami fizycznymi, przyznając mu w tym zakresie ius moderandi. Obniżenie odszkodowania nie jest jednak obowiązkiem sądu, a **jedynie jego kompetencją** (M. Kaliński, Szkada na mieniu, s. 601; tenże, w: System PrPryw, t. 6, 2014, s. 212, Nb 187). Sąd okręgowy podziela pogląd zaprezentowany w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Krakowie, że „sytuacja materialna sprawcy szkody nie jest przesłanką ustalenia wysokości zadośćuczynienia, gdyż jego wysokość ma zostać tak ustalona, aby stanowiło kwotę odpowiednią dla naprawienia wyrządzonej krzywdy. Niemniej jednak stan majątkowy osoby odpowiedzialnej za szkodę może,

zgodnie z art. 440 KC, prowadzić do zmniejszenia zakresu obowiązku naprawienia szkody, ale tylko wtedy, gdy wymagają takiego ograniczenia zasady współzycia społecznego. W sytuacji, gdy szkoda została wyrządzona przestępstwem umyślnym skierowanym przeciwko poszkodowanemu, ograniczenie obowiązku naprawienia szkody z uwagi na stan majątkowy sprawcy, byłoby sprzeczne z tymi zasadami, a zatem jest niedopuszczalne (.Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie - I Wydział Cywilny z dnia 22 lipca 2016 r., I ACa 699/16). Przenosząc te rozważania na grunt przedmiotowej sprawy podnieść należy, że oskarżony dopuścił się przestępstwa umyślnego i przy ustalonym przez sąd I instancji stanie faktycznym, gdy to on zaatakował siedzącego na ławce, będącego pod wpływem alkoholu pokrzywdzonego, a następnie kopał go, gdy leżał na ziemi

<p>trudno przyjąć, że zaistniały przesłanki do miarkowania zasądzonego środka kompensacyjnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Podnoszony zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro podnoszony zarzut przez obrońcę oskarżonego nie był zasadny, to sąd okręgowy nie zmienił zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym w apelacji obrońcy oskarżonego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

ROZSTRZYGNIĘCIE**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocyZwięźle o powodach
utrzymania w mocy**1.8. Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

5.2.1.

Przedmiot i zakres
zmiany

Sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: oskarżonego D. T. w miejsce zarzuconego mu czynu w akcie oskarżenia, a przypisanego w punkcie 1 uznał za winnego tego, że w dniu 29 sierpnia 2019 roku w miejscowości P., gm. Rokiciny, woj. (...) dokonał uszkodzenia ciała E. K. w ten sposób, że uderzył go ręką w twarz, na skutek

czego pokrzywdzony spadł z ławki i doszło do podwichnięcia prawej jego stopy w kierunku podeszwowym, a następnie kopał leżącego na ziemi po klatce piersiowej, żebrach i nodze, na skutek czego doznał on obrażeń ciała w postaci skośnego złamania prawej kostki bocznej – naruszającego czynności narządów ciała na okres czasu powyżej siedmiu dni,

To jest przestępstwa wypełniającego dyspozycje art. 157 §1 kk.

Zwięźle o powodach zmiany

Skoro podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest częściowo zasadny odnośnie mechanizmu powstania obrażeń ciała u pokrzywdzonego, to sąd okręgowy zmienił opis czynu przypisanego oskarżonemu, dzielając stanowisko zawarte w opinii pisemnej wydanej przez biegłych lekarzy z

Katedry Zakładu Medycyny Sądowej (...) w Ł..			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punk 3 i 4 wyroku sądu okręgowego	Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. K. kwotę 840 złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze. Wysokość zasądzonej kwoty wynika z §11ust 2 pkt 4 w zw. §11 ust7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października	

2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.). Wbrew wnioskowi obrońcy oskarżonego sąd okręgowy nie może zwolnić oskarżonego od ponoszenia kosztów związanych z ustanowieniem przez oskarżyciela posiłkowego zastępstwa procesowego w osobie radcy prawnego przed sądem I instancji i adwokata przed sądem II instancji .

Sąd okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych opłaty za II instancję oraz kwotę 20 złotych z tytułu zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym. Sąd okręgowy nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w tej sprawie, gdyż D. T. ma stałą pracę i zarabia 1800 złotych netto. Jego żona także pracuje, chociaż oskarżony nie podał wysokości jej zarobków. Ponadto D. T. jest właścicielem domu o powierzchni 80

	<p>metrów kwadratowych w miejscowości P. i współwłaścicielem drugiego domu o powierzchni 100 metrów kwadratowych w miejscowości Z.</p> <p>II. Jego sytuacja majątkowa nie jest wyjątkowo trudna i nie uzasadnia uwzględnienia wniosku obrońcy oskarżonego o zwolnienie go od kosztów sądowych za obie instancje.</p>
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Dokonanie zarzucanego czynu przez oskarżonego.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana